

Gaatjes vullen met klei

DOOR JOËLLA ANGENENT

ALKMAAR - Eerst even wennen, altijd verdoven en dan pas boren. Door de methode van kindertandarts Florence Boekiwetan verliezen kinderen langzaam hun angst voor de tandarts. Sinds begin oktober werkt zij bij TCN in Alkmaar.

Verlegen schuifelt Femke Ruis (5) uit Enkhuizen de kamer van Boekiwetan binnen. Wanneer ze op de grote tandartsstoel mag zitten, ontspant ze een beetje. De stoel kan namelijk omhoog en naar achteren, en wanneer ze ligt kan ze een tekenfilm zien op de tv aan het plafond. „Ik laat kinderen eerst uitgebreid wennen en vertel ze precies wat ik bij ze ga doen. Want als je tegen een kind zegt dat de tandarts niks bij je gaat doen en vervolgens gebeurt er wel wat, dan wordt hun angst alleen maar groter”, legt de jonge tandarts uit.

Boekiwetan is bijna afgestudeerd als kindertandarts en al volop aan het werk in verschillende praktijken waaronder TCN. „Ik hou ervan om met kinderen te werken, die zijn eerlijk en vertellen je precies waar ze last van hebben. Na mijn studie Tandheelkunde wilde ik me daarom verder specialiseren als kindertandarts.” Er zijn niet zo veel kindertandartsen in Nederland. Elk jaar studeert er slechts één van hen af.

De assistente van Boekiwetan laat Femke alle instrumenten zien en voelen terwijl ze zelf met Femke's moeder praat. Ze stelt allerlei vragen om erachter

Florence Boekiwetan laat haar instrumenten zien aan Femke Ruis.

FOTO JIFOTO/JAN JONG

te komen hoe het komt dat het meisje zoveel gaatjes heeft.

„Tijdens de eerste twee afspraken doe ik nog niets zodat het kind kan wennen. Eerst gaat de moeder mee, waarmee ik de medische geschiedenis doorneem, en tijdens de tweede afspraak komt het kind alleen naar binnen. Dan vertel ik in simpele bewoordingen over wat ik ga doen. Vulling noem ik bijvoorbeeld klei en mijn lamp een toverlamp.” Een paar weken later gaat Boekiwetan de

gaatjes pas vullen. Altijd onder plaatselijke of volledige verdoving.

De jonge tandarts heeft geen vaste patiënten, maar behandelt alleen kinderen die naar haar worden doorverwezen. „Veel collega's weten niet hoe ze met een huilend en bang kind moeten omgaan, dus die sturen ze dan naar mij. Natuurlijk heb ik ook wel eens kinderen die niet stil te krijgen zijn. Maar dan vraag ik gewoon waarom hij of zij huilt. Zijn ze bang voor de

boor? Dan mogen ze die even vasthouden.”

Ook Femke mag water drinken uit de spoelslang en voelen aan de elektrische tandenborstel. „Die ken ik al”, zegt ze terwijl ze naar een mondspiegel wijst. Wanneer Boekiwetan in haar mond wil kijken, wordt ze toch wel een beetje bang. „Ik moet even twee seconden kijken. We gaan samen tellen”, zegt de tandarts geduldig. Overtuigd doet Femke toch maar haar mond open.